

Italiaan Lorenzo Maginzali raakt niet uitgekeken op Katwijkse duinen

Vossenfoto zonder vliegtuigstrepen

Sneeuwvlokken dwarrelen neer als twee wandelaars zijn schuiltent in de Hollandse duinen ontdekken. „Volgens mij zit er iemand in”, hoort Lorenzo Maginzali de een zeggen. „Met deze kou?” vraagt de ander. De natuurfotograaf vangt nog net het antwoord op. „Nou koud zal die het niet hebben, er steekt een schoorsteen uit.”

Willem H. Smith

Het voorval tekent zijn manier van werken. Maginzali, die op het bewuste moment liever mezen voor zijn telelens had gezien, is het liefst in de natuur op momenten dat bijna niemand daar rondstruint. Dat betekent vaak 's morgens vroeg uit de veren en desnoods bij nacht en ontij op pad. Ook troseerde hij menige hagel- en onweersbui om –pal daarna– mooie platen te kunnen schieten.

Vaak komt Maginzali echter met niets thuis. „Ik ben behoorlijk kritisch en wil bijvoorbeeld geen storende elementen op mijn foto's”, laat de 55-jarige Italiaan telefonisch weten vanuit Katwijk, zijn huidige woonplaats. Als er in de lucht vliegtuigstrepen te zien zijn, drukt hij niet af.

In Noord-Italië liggen zijn wor-

tels, in Casorate Sempione, een plaatsje vlak bij het Lago Maggiore. Op zijn negentiende vertrekt Maginzali naar Nederland en treedt daar uiteindelijk met Cisca in het huwelijk.

Op het moment dat het echtpaar zich in het Noordzeedorp vestigt, is de natuur voor hem nog een gesloten boek. Daar komt verandering in als Maginzali „op een dag zomaar” een verrekijker koopt. „Mijn blikveld werd daardoor veel breder. Ik kon allerlei dieren van dichtbij observeren.” Door ontmoetingen met fotografen krijgt hij steeds meer zin zelf een camera te bedienen.

Maginzali, die tegenwoordig als klusjesman bij een psychiatrische inrichting in Rotterdam de kost verdient, noemt zichzelf een laatbloeiër. Maar wel een fanatieke, want in zijn vrije tijd trekt hij er zo veel mogelijk opuit. Met een Nikon en lenzen van 24 tot 400 mm continu binnen handbereik.

In de beginjaren gaat Maginzali veel naar Zeeland en de Oostvaardersplassen, maar gaandeweg verpand hij zijn hart aan de natuur dicht bij huis: de schoonheid van de zereep tussen Scheveningen en De Zilk. „De Hollandse duinen zijn prachtig”, klinkt het en-

thousiast aan de andere kant van de lijn. „Ik raak er niet op uitgekeken!” Temperamentvol steekt hij de lofropet over deze biotoop in al zijn verschijningsvormen. „De duinen zijn in alle jaargetijden mooi. Vooral bij het eerste en het laatste licht van de dag. Op zulke tijdstippen geniet ik enorm van de stilte.”

De ingeburgerde fotograaf is blij dat hij zijn ervaringen van de afgelopen twintig jaar nu met een breed publiek kan delen, want vorige maand rolde zijn eerste boek van de pers. „Hollands duin” (ISBN 9789080818170; 32,50 euro), uitgegeven door de Katwijkse kantoorboekhandel Van den Berg, bundelt ruim 200 foto's. De contrastrijke opnamen getuigen niet alleen van geduld en doorzettingsvermogen, maar ook van gevoel voor lichtval en compositie.

Hoewel de duinen niet rijk aan zoogdiersoorten zijn, weet Maginzali het schaarse aantal toch opvallend te vangen. Met een serie over de vos sleepte hij zelfs verschillende internationale prijzen in de wacht. *Vulpes vulpes* –bekvechtend met een soortgenoot of geuwend in zijn eentje– is zichtbaar Lorenzo's favoriete onderwerp. „Het kostte me heel wat uurtjes om het gedrag van dit roofdier vast te leggen.”

Blauwborst, beflijster en buizerd ontbreken evenmin in het 169 pagina's tellende boek, waarin de avifauna ruim aan bod komt. Ook lukte het de fotograaf om het enige reptiel in de duinen, de schuwe zandhagedis, voor de lens te krijgen. Met deze opname scoorde Maginzali bij National Geographic een prijs. En hoe hinderlijk muggen, dazen en teken soms ook kunnen zijn, de natuurliefhebber zag ze zeker niet over het hoofd. „Eigenlijk gaat het mij er niet om welke soorten ik fotografeer. Belangrijker vind ik hoe ze in het allervroegste ochtendgloren voor het licht komen.”

Zo zorgt de getalenteerde Italiaan, die zichzelf als amateurfotograaf aanduidt, geregeld voor prachtige verwonderingseffecten. Bijvoorbeeld door een vlievelk te schieten, die met dauw bedekt wacht op de eerste zonnestralen. Net als de kleine vuurvler, die vanwege te veel waterdruppeltjes op zijn vleugels nog te zwaar is om te vliegen.

lorenzonatura.com.

● In zijn vrije tijd struint de in Katwijk wonende Maginzali zo veel mogelijk door de duinen om de flora en fauna te fotograferen. De „laatbloeiër” bundelde onlangs zijn visuele ervaringen in het boek „Hollands duin”.

● Lorenzo Maginzali fotografeert al twintig jaar in de duinen. De vos –bekvechtend met een soortgenoot of geuwend in zijn eentje– is zijn favoriete onderwerp. „Het kostte me heel wat uurtjes om het gedrag van dit roofdier vast te leggen.”

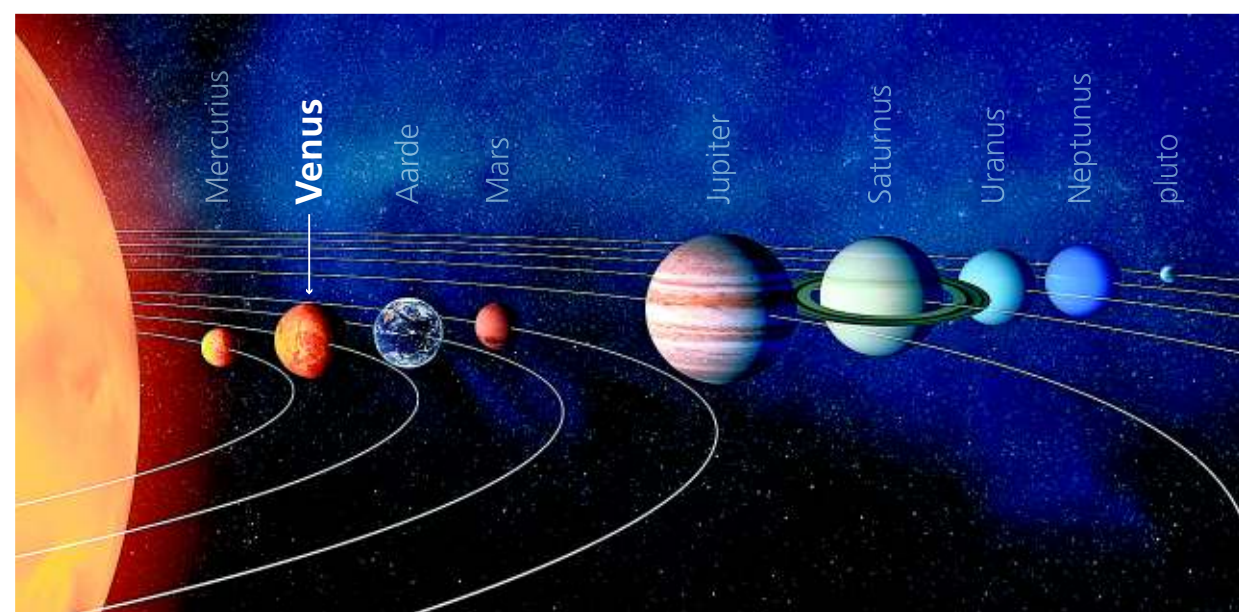
Foto: Lorenzo Maginzali

● Een met dauw bedekte vlievelk wacht op de eerste zonnestralen. Maginzali: „Het gaat mij er niet om welke soorten ik fotografeer. Belangrijker vind ik hoe ze in het allervroegste ochtendgloren voor het licht komen.”

● Het vrouwtje van de roodborsttapuit is minder contrastrijk dan het mannetje. De dunne snavel is heel geschikt om kleine insecten uit allerlei hoekjes en gaatjes te peuten. Bijvoorbeeld uit een kaardenbol.

VENUS

In nevelen gehuld

Venus geeft haar geheimen niet zomaar prijs. Een dik wolkendek onttrekt het oppervlak permanent aan het oog. Landers die voet aan de grond kregen, gaven vaak binnen het halfuur de geest. Portret van een heetgebakerde dame.

Anca Boon

De tweede planeet in het zonnestelsel lijkt op het eerste gezicht een tweelingzus van de aarde. Venus, een van de vier terrestrische of aardachtige planeten, heeft ongeveer dezelfde grootte, massa en samenstelling –een vast oppervlak waar je op zou kunnen

lopen– en een atmosfeer met wind en wolken.

Daarmee houden de overeenkomsten wel zo'n beetje op. Missies naar deze 'zusterplaneet' maakten in de loop van de vorige eeuw duidelijk dat aarde en Venus meer van elkaar verschillen dan astronomen voor mogelijk hielden. Venus, genoemd naar de Romeinse godin van de liefde, is na de zon en de maan het helderste object aan de hemel. Afhankelijk van de positie ten opzichte van de zon en de aarde is ze voor zonsopkomst zichtbaar als de Morgenster of na zonsondergang als de Avondster.

Ze dankt haar schittering aan de

nevelen waarin ze is gehuld. Een kilometersdik wolkendek omringt de planeet en weerkaatst het zonlicht voor 80 procent. De aarde zou onder zulke omstandigheden in een ijsklomp veranderen.

Op Venus heerst echter een overweldigende hitte. Dit komt doordat de dampkring rond de planeet bijna volledig –voor 96,5 procent– uit koolstofdioxide bestaat. Dit zorgt voor een zwaar uit de hand gelopen broeikaseffect: de ongeveer 10 procent zonnestraling die hier doorheen dringt, kan niet meer weg uit de lagere lagen van de atmosfeer. De temperatuur aan het oppervlak stijgt daardoor tot 465 graden Celsius.

Net als in een snelkookpan neemt hierdoor niet alleen de temperatuur toe, maar ook de druk. Aan het oppervlak van Venus is de kracht van 90 bar –een druk die op aarde heerst op 900 meter onder de zeespiegel– verpletterend. De eerste Russische verkenners die in 1970 op de planeet landt, Venera 7, bezwijkt na 23 minuten onder de hitte en de druk. Latere landers kunnen de extreme omstandigheden hooguit een uur weerstaan.

Verkenningstochten

Bestaan de wolken op aarde uit waterdamp, die van Venus bevatten giftige zwaveldruppeltjes. Ze wervelen op 60 kilometer hoogte door de atmosfeer met snelheden tot 360 kilometer per uur; sneller dan de zwaarste orkaan op aarde. Met afnemende hoogte neemt ook de snelheid af. Aan het oppervlak waait nog slechts een zacht briesje.

Als dichtstbijzijnde buurplaneet –de weg naar Mars is twee keer zo lang– is Venus in de tweede helft van de twintigste eeuw een interessant onderzoeksobject voor astronomen. Begin jaren zestig bereikten de eerste Russische en Amerikaanse sondes de tweelingzus en doen de eerste metingen aan haar atmosfeer.

Al snel realiseren onderzoekers zich echter dat Venus niet een tweede aarde is, maar een totaal andere, onbewoonbare wereld. Ze sturen een hele vloot aan ruimtevaartuigen op verkenningstocht naar de buurplaneet. De dichte nevels en de extreme omstandigheden maken het de missies echter niet gemakkelijk.

Veel satellieten gaan verloren, de sondes begeven het tijdens de afdaling door de dampkring of terwijl ze gegevens verzamelen over de bodemgesteldheid. Jarenlang blijft het een

● Venus staat helder aan de nachtelijke hemel. Een kilometersdik wolkendek omringt de planeet en weerkaatst het zonlicht voor 80 procent. Foto NASA

raadsel wat er onder het dikke wolkendek van Venus schuilgaat. Toch moet ook deze mysterieuze dame stukje bij beetje haar geheimen prijsgeven. Zodra satellieten radarapparatuur meekrijgen, kunnen wetenschappers voor het eerst een blik werpen op het oppervlak van de planeet.

Immiddels is duidelijk dat het landschap voor een belangrijk deel is gevormd door vulkanisme en andere geologische activiteiten. Lavaströmen strekken zich soms uit over honderden kilometers. Op aarde is geologische activiteit gekoppeld aan de beweging van tektonische platen. Het lijkt er ech-

ter op dat het Venusoppervlak uit enkele platen bestaat. Of ze een dikke of een dunne korst heeft, is niet duidelijk. Ook weet niemand of er vandaag de dag nog actieve vulkanen voorkomen op Venus.

Ook het ontbreken van een magnetisch veld roept vragen op. Is de kern gestold of heeft de planeet wel degelijk een vloeibaar binnenste, maar draait hij te langzaam om een dynamo-effect op te wekken?

De trage beweging maakt de tijdrekening van Venus wat ingewikkeld. Een jaar duurt er namelijk korter dan een dag. In 225 dagen maakt ze een rondje om de zon, terwijl ze in 243 aardse dagen één keer om haar as draait.

Wanneer een dag echter wordt gedefinieerd als de periode tussen twee zonsopkomsten duurt het jaar weer langer. Volgens aardse tijdrekening komt de vurige bol elke 117 dagen op. In het westen, wel te verstaan. Want Venus draait met de klok mee, terwijl de andere planeten allemaal tegen de klok in draaien.

Ondanks alle mysteries die er nog rond de stralende planeet bestaan, is één ding helder: de hoge druk, de koolstofdioxide, de zwavelzuurwolken en de hoge temperatuur op Venus maken elke vorm van leven –zoals wij dat op aarde kennen– onmogelijk.

Venus		Aarde	
Diameter (equator)	12.104 km	Diameter (equator)	12.756,2 km
Dichtheid	5,24 g/cm ³	Dichtheid	5,52 g/cm ³
Omlooptijd om zon	225 dagen	Omlooptijd om zon	365 dagen
Rotatiesnelheid/daglengte	243 dagen/117 dagen	Rotatietijd/daglengte	1 dag/24 uur
Gem. afstand tot zon	108 miljoen km	Gem. afstand tot zon	150 miljoen km
Baansnelheid	35,02 km/sec	Baansnelheid	29,78 km/sec
Aantal manen	0	Aantal manen	1
Massa t.o.v. aarde	0,815	Massa	5,97 x 10 ²⁴ kg
Volume t.o.v. aarde	0,857	Volume	108,32 x 10 ¹⁰ km ³